GAUDEO

John Carter Brown Library
Brown University

Q. B. V. D.

De

ATLANTIDE

ad

TIMÆUM atqve CRITIAM PLATONIS,

Diſſeret

In Almâ LEUCOREA,

PRÆSIDE

GEORGIO CASPARE KIRCHMAJERO,

Orator. Prof. Publ. Ord. Philoſoph.

h. t. Spect. DECANO,

M. JOHANN. CHRISTIANUS Bock/

Grimmâ - Miſnicus,

Ad D. VII. Martii, in Auditorio Majori,

horis matutinis,

ANNO ɔIↄ Iↄc *LXXXV.*

WITENBERGÆ,

Typis CHRISTIANI SCHRÖDTERI, Acad. Typ.

RPJCB

B. C. D.

De

ATLANTIDE PLATONIS.

PROOEMIUM.

I*Nſula* eſt, aut *Peninſula*, autoribus Ægyptiis, Græcis atqve Romanis ATLANTICA dicta; cujus magnitudinem, incolas, mores, & inſtituta copioſiſſimè PLATO delineavit, pluribusq; ſanè notis, quàm ullam aliam Orbis tùm temporis cogniti partem dignoſcendam reliquit, *Valdè igitur miramur* (verba Celeberrimi *Olai Rudbeckii*, Viri ad ornandam ab antiquitate patriam *Sveonumq;* gentem nati, ſunt ex cap. VII. Atlantic. §. 1.) *quî Geographi*, quorum primarium fuit inſtitutum, regiones Orbis inquirere, *in hujus loci inveſtigatione cæcutire potuerint?* maximè cùm alia loca innumera Scriptorumqve veterum de his ſententias tàm feliciter invenerint & interpretati ſint; ſæpè unâ aut duabus tantùm rationibus, nec adeò validis, ſæpè etiam nudis conjecturis ducti. *Atlanticam verò inſulam, doctorum perplurimi ſicco pede prætereunt; alii, teſtibus Ortelio & Ferrario, pro America habendam eſſe ducunt.* Maximam videlicet navavit operam Profeſſor Regiæ egregius Academiæ Upſalienſis, ut evinceret, *Platonem Sveciam indigitaſſe per Atlantidem*, inſignem & ſpacioſiſſimam Peninſulam. Rudbeckianam hanc non ita pridem impugnare placuit ſententiam doctiſſimo cuidam *Jano Bircherodio*, qui

publi-

publicato ſchediaſmate Altorfi Noricorum Anno 1683. oſtendere conatus eſt, *Platoni* aliunde cognitam *Americam;* propterea de *Orbe novo non novo* Diſſertationem edidit haud obiter conſcriptam, dum Germaniam obiret, cum Italia luſtrandam. Utriusque expendemus qvidem rationes, ſed præcipuas duntaxat, diſpecturi, *an, & quatenus Platonis mentem neuter horum non ſit aſſecutus?* Anteà examinabimus Platonica indicia & ad Naturæ normam revocabimus.

Sic PLATO in TIMÆO, edit. *Marſil. Ficin.* Francof. Ann. 1602. vulgat. pag. 1044. & ſeq.

Νόμοις δὲ τοιούτοις χρώμενοι, (Ἀθηναῖοι) καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι, πάσῃ τε πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ, καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα, θεῶν ὄντας. Πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα τῆς πόλεως τῆδε γεγραμμένα ἔργα θαυμάζεται, πάντων μὲν ἓν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ. Λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσην ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσέ ποτε δύναμιν ὕβρει πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὁρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Τότε γὰρ πορεύσιμον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος. νῆσον γὰρ πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖτε (ὥς φατε ὑμεῖς) Ἡρακλέους στήλας. ἡ δὲ νῆσος ἅμα Λιβύης ἦν καὶ Ἀσίας μείζων, ἐξ ἧς ἐπίβατον ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότ' ἐγίγνετο πορευομένοις. ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἤπειρον τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκεῖνον πόντον. -- Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ

σεισ-

σεισμῶν ἐξαισίων καὶ κατακλυσμῶν γιγνομένων, μιᾶς ἡμέρας καὶ νυκτὸς χαλεπῆς ἐλθούσης, τό,τε παρ' ὑμῶν μάχιμον πᾶν, ἀθρόον ἔδυ κατὰ γῆς, ἥ τε Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. διὸ καὶ νῆν ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέχετο. H. e. *His legibus utentes & honeſtioribus formati inſtitutis* (veteres Athenienſes) *omni virtutum genere præ cæteris omnibus excelluerunt; ut decebat eos, qui dijs geniti editiq; eſſent. Multa quidem & magna veſtræ civitatis opera admiranda ſunt, unum verò omnium magnitudine & virtute excellit. Referunt enim ſcripta, quantam olim potentiam veſtra Civitas compeſcuerit ſimul toti Europæ & Aſiæ violentè illatam, & extrinſecùs profectam ex Atlantico mari. Tunc enim mare illud erat navigabile, inſulam habens in ore maris, quod vos Herculis columnas vocatis. Illa verò inſula Libyâ ſimul & Aſiâ major erat, ex qua ad alias inſulas tunc profectis patebat aditus, ex illis autem inſulis ad omnem continentem, è regione jacentem verò mari vicinam. -- Poſt hæc ingenti terræmotu, jugiq; diei unius & noctis illuvione factum eſt, ut terra dehiſcens veſtros illos unà omnes bellicoſos homines abſorberet, & Atlantis inſula ſub vaſto gurgite mergeretur. Quam ob cauſam pelagus illud propter limum, quem inſula ſubmerſa excitaverat, nunc relictum fuit.*

In CRITIA hæc PLATO. f. 1100.

Πάντων δὴ πρῶτον μνησθῶμεν, ὅτι τὸ κεφάλαιον

 ἦν ἐν-

ἦν ἐννάκις ἔτη χίλια, ἀφ᾽ οὗ γεγονὼς ἐμηνύθη πόλεμος τοῖς θ᾽ ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι, καὶ τοῖς ἐντὸς πᾶσιν. ὃν δεῖ νῦν διαπεραίνειν. τῶν μὲν οὖν ἥδε ἡ πόλις ἄρχουσα καὶ πάντα τὸν πόλεμον διαπολεμήσασα ἐλέγετο. τῶν δ᾽ οἱ τῆς Ατλαντίδος νήσου Βασιλεῖς, ἣν δ᾽ Λιβύης καὶ Ασίας μείζω νῆσον οὖσαν ἔφαμεν εἶναί ποτε, νῦν δ᾽ ὑπὸ σεισμῶν, δυσανάπορον πηλόν. τοῖς δ᾽ ἐνθένδε ἐκπλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος, ὥστε μηκέτι πορεύεσθαι κωλυτὴν παρασχεῖν. H. e. *Primùm autem omnium commemoremus, quòd ſumma fuerit annorum novem millium, ex quo bellum extitiſſe traditum eſt inter eos, qui circa columnas Herculis habitabant, & eos omnes, qui ultra, quod in præſentia enarrare oportet. Horum quidem dux fuit hæc civitas, bellumq; omne, ut dicitur, confecit. Illorum autem Inſulæ Atlanticæ Reges, quam inſulam Libyâ Aſiaq; majorem fuiſſe quandoq; perhibuimus, poſtea verò cœnum ibi invium, ſubmersâ inſulâ ex terræmotibus relictum, quod quidem hinc illuc in mare navigantibus obſtat, ne ultra enavigare liceat.*

In Dialogo eodem, qui à CRITIA nomen habet, plurimis exponit circumſtantiis naturam, qualitates, laudes Inſulæ *Atlantidis*, decemq; dividit in plagas, & enumerat nominibus adductis Reges ac eorum regimen; è quibus primogenitus totius Inſulæ vocatus *Atlas*, unde pelagus cognominatum ſit *Atlanticum*; alter voce patriâ *Gadirus*, qui extremas partes Inſulæ ſortitus fuerit ad *Herculis* columnas. Hæc, ut dixi, fusè ſingula deſcribit *Plato*, usque ad Dialogi ex-

gi extremum. Λείπει δὲ τὸ πλεῖστον. Quæſtio movenda præjudicialis nunc & reſolvenda:

Utrum fabulam hîc narret Plato, an hiſtoriam?

Primus tempore Platonicus interpres *Crantor* nudam, abſque fabula aut allegoria, judicat hiſtoriam afferri à *Platone*, quem Platonici commentatores optimi ſeqvuntur. *Proclus* equidem, *Numenius*, *Porphyrius*, & more ſuo μετεωρίζόμενος *Origenes* mirificas hoc loco ſomniant ſimilitudines, ἀναγωγὰς & oppoſitiones; quas *Marſilius Ficinus* notat ad *Timæum*, c. 4. Qui in argumento *Critiæ* præmiſſo, minimè confictum ſomnium *Platonis*, ſed veriſſimam hiſtoriam appellat. Primùm enim aſſerit Philoſophus divinus in *Timæo*, rem ſe miram & omninò veram relaturum: *Audi, Socrates*, (inquit *Critias* ibidem) *miram equidem, ſed plenam veritatis hiſtoriam*, (λόγου μάλα μὲν ἀτόπου, παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς,) *quam Solon ſeptem Sapientum ſapientiſſimus recenſebat. Erat enim domeſticus admodùm amicusq́; Dropidis, proavi noſtri. Avo autem noſtro Critiæ, ut ipſe nobis ſenex poſteà referebat, quandoq́; narravit res geſtas hujus urbis memorabiles, diuturnitate temporis interituq́; hominum obliteratas.* -- *Referam priſcam mihi puero traditam ab avo hiſtoriam.* & quæ ſeqvuntur. Proinde, ubicunqve fingit aliquid, vocare ſolet fabulam, ſapientiſſimus Græcorum *Plato*. Hanc autem undè hauſerit hiſtoriam, recenſet diligenter, à majoribus nimirum ſuis ac gentilibus. Nam Critias ab avo Critia, hic à Solone patruo, qui illam literis mandavit; *Solon* ab Ægyptiorum ſacerdotibus, hi autem in annalibus Ægyptiorum, ad quos provocabatur. Præterea *Marcelli Proclus* de Æthiopum rebus attulit hiſtorias, in quibus hæc manifeſtiſſimè firmantur ac inſerta ſunt. Et, ne de fide dubitare poſſit aliquis, *Saiticos Ægyptiorum ſacerdotes*, ſapientiæ antiquæ promos condos, teſtes *Plato* etiam allegat. Quorum aliquis hoc nomine *Solonem*, & in univerſum Græcos, tanquam ſemper pueros coarguit, quòd res maximas ab Athenienſium civitate quondam geſtas neſciant. Platonis cenſor adverſariusq; *Ariſtoteles* lib. περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, non quidem nominat *Atlantidem*,

dem, deſcribit tamen ab iisdem ferè qualitatibus ac ſitu, hiſce verbis: Ἐν τῇ θαλάσσῃ τῇ ἔξω Ἡρακλείων στηλῶν, φασὶν ὑπὸ Καρχηδονίων νῆσον εὑρεθῆναι ἐρήμην ἔχουσαν ὕλην τε παντοδαπὴν ποταμοὺς πλωτοὺς, καὶ τοῖς λοιποῖς καρποῖς θαυμαστὴν, ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν. ἐν ᾗ ἐπιμισγόμενον τῶν Καρχηδονίων πλεονάκις, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν. ἐνίων γε μὴν καὶ οἰκούντων, τοὺς προεστῶτας τῶν Καρχηδονίων ἀπείπασθαι θανάτῳ ζημιοῦν, τοῖς εἰς αὐτὴν πλεοσομένοις, καὶ τοῖς ἐνοικοῦντας πάντας ἀφανίσαι, ἵνα μὴ διαγγέλλωσι μηδὲ πλῆθος συστραφὲν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν νῆσον κυρίας τύχῃ, καὶ τῶν Καρχηδονίων εὐδαιμονίαν ἀφέληται: *Extra columnas Herculis, ajunt, in mari à Carthaginenſibus inſulam fertilem, deſertamq́; fuiſſe inventam, quæ tàm ſilvarum copiâ, quàm fluminibus navigationi idoneis abundet, cùm reliquis fructibus floreat vehementer, diſtans à continente plurium dierum navigatione: in qua cùm Carthaginenſes quidam ob ſoli fertilitatem connubia agitare ac habitare cœpiſſent, ferunt Præſides, ne quis deinceps inſulam ingrederetur, pœnâ capitis interdixiſſe, incolasq́; ejeciſſe, ne coitione, (ſi habitare iſtic pergerent,) factâ, inſulæ principatum conſequerentur, & Carthaginenſes eâ felicitate privarent.*

Accedunt alii ex Græcia Scriptores nobiles, *Diodorus Siculus* Bibl. l. 3. c. 5. *Africam verſus permagna quadam jacet inſula in vaſto pelago Oceani*, complurium dierum navigatione, *à Libya declinans in Occaſum. Solum ibi eſt frugiferum, cujus magna pars*

aſſur-

aſſurgit in montes, nec exigua in campos ſe extendit, & hæc pars pulchritudine excellit. Idem poſteà, cùm à felicitate, ubertate fructuum, temperieque cœli & ferarum omnis generis copia laudaſſet Inſulam, θεῶν, καὶ οὐκ ἀνθρώπων ἐμβατήριον appellat. *Ælianus* in Hiſt.var, 3,18. *Europam, Aſiam, Libyam, circumfuſas aſſerit Oceano, ſed extra eas, continentem quandam infinitæ magnitudinis exiſtere, quæ grandia animalia, & homines duplo majores & longæviores nutriat, quàm noſtri ſint. Ibidem eſſe magnas civitates, diverſa vitæ inſtituta, leges noſtris nihilominùs contrarias.* Deinde adjicit: *Hanc terram poſſidere grandem auri argentiq́; vim, adeò, ut inter illos populos minoris pretii, quàm apud nos ferrum habeatur.* Confer. & *Plutarch.* lib. de facie in orbe Lunæ, *Pomp. Mel.* l. 1. c. 3. & lib. 3. c. 10. de ſit. Orb. *Plin.* H. N. 5, 1. & *Maximus* inprimis *Tyrius* ſerm. 38. Idem ex *Strabone* patet; qui aliàs tam facilis in aliorum explodendis nulli non apparens, ſtatuit, *Arabiam felicem usq́; ad Atlanticum extenſam pelagus fuiſſe. Itaq́; & loco, & incolis, & mari nobile nomen Atlas dedit.* Sed de nomine mox ſpeciatim. Minimè negandum tamen, fabuloſa quædam veris etiam admixta in Platonica narratione eſſe. Tempori hoc condonandum & mortalium infirmitati, ſeu erroribus. Quemadmodùm non ſemel iterumve *Tacito*, res Germanorum veterum tàm ſeriò delineanti fabularum ſimilis occaſio impoſuit, in deſcribendis Sveviæ extremis. Nemo igitur miretur, ſi Chronologiam abſonam *Platonis*, ſupra Noachicum diluvium, ipſumq́; mundi conditum extenſam legerit acceperitq́; gravia tunc temporis Athenienſium adverſus Atlanticos ſuſcepta bella, de templo aureo, Neptuno, de Atlantidis quadrato ſitu, ac ſimilibus, & id genus alia obſervet. Neque enim rigidum Catonem agere, ac ſingula ad vivum reſecare poſſis in geſtorum antiquiſſimorum expoſitione. Fabuloſas quippe iſtiusmodi narratiunculas intermiſcere, veritati nil præjudicare poteſt. Qualia ſi *Henricus Salmuthus* cogitaſſet, cauſſæ nihil habuiſſet ad *Guid. Pancirol.* memorab. l. 2. c. 1. p. 29. ſeq. ſcribere: *Hæc fabuloſa ſunt; cùm præſertim à Critia puero, inter cantilenas*

eam narrationem auditam fateatur: ſecundò, quòd pelagus tantam terræ molem Aſiâ & Africâ majorem abſorbere non potuerit. Quas rationes minimè Herculeas *Rupertus*, Polyhiſtor olim Noricus, *Chriſtophorus Adamus*, ad *Valer. Max.* differt. 2. l. 4. c. 1. vocat & non obiter elidit. *Ego nihil moror naſum Atticum* (ſic verba ejus habent,) *quo Vir Cl. hunc Platonis locum ſuspendit; &, cùm ipſe dubitet, num Plato per picturam & parabolam ad Civitatis ſtatum exprimendum, h. e. philoſophicè, an hiſtoricè ſcribere voluerit?* Hâc in parte mitiùs excipiendos eſſe veteres, humanitas, Platonicaq; ſuadet dictio: Μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ᾽ ἀληθινὸν λόγον εἶναι, verbis *Plato* proteſtatur ſimpliciſſimis. Seqvuntur

IDIOMATA ATLANTIDIS ET CHARACTERES.

Mens *Platonis* jam penitiùs ſcrutanda. Ex illius ſenſu (1) dicitur *Atlantis* inſula hæc ab *Atlante*. Nomen hoc & Regi competens & monti. Vocem antiquiſſimam, origineq; Scythicam Cl. *Rudbeckius* agnoſcit c. 8. de Hyperboreor. inſula §. 2. f. 366. *Atli* ſtirpe clarâ oriundum denotat, ab *Atte* patre. Viderint etymologici Scriptores igitur, an Adel/ Edel/ Edelmann non inde derivetur meliùs? tot aliorum fruſtrà ſomniis, apud *Spangenbergerũ, Noldenium, Matthæ. Stephan. Ubald Sinibald. Simonem Simonium* & ſimiles, qui de Nobilitate ediderunt ſingularia, commemoratis. Cur ab odio in terram & terrena *Atlas* dictus à *Goropio Becano* ſit? non aſſeqvor. Sic ipſe lib. 3. Hiſpanicor. f. 111. *Atlas, cùm artium aliarum cognitione, tùm navigandi peritiâ & obſervatione ſiderum tantoperè mortalibus præſtiterit. ſic dicebatur, quòd odiſſet terras & perpetuò vacaret navigationi ſiderumq; contemplationi. filiasq; ſuas ab aſtrorum nomenclatura appellaret Plejades;* & quæ ſeqvuntur. Filius *Neptuni* primogenitus *Thoriq;* nomine famigeratus in Sueonia fuiſſe perhibetur ab *Olao M. Wormio, Meſſenio, Scheffero;* & *Olao*

lao Petri apud Nobiliſſ. *Rudbeck.* cap. 8. in *Ogyg.* §. 4. f. 356. *Atlantis* nomine *Henochum* indicari à paganis, cenſuit *Mornæus* quidem c. 26. de verit. Relig. Chriſt. *Abrahamum*, inquiens, *Aſtronomiæ peritiſſimum ex Ur Chaldæopoli à Deo evocatum, demigraſſe in Phœniciam & Planetarum curſum docuiſſe; quam ſcientiam inde ab Henocho, (quem Græci* ATLANTEM *vocant,) per manus velut accepiſſe docet ex Eupolemo, in libro de Judæis.* Propiùs à vero tamen abſunt, qui circa tempora *Moſis* celebrem *Atlantem* Regem ſtatuunt, & ex *Japheti* domo ducunt. Non primus extitit *Joann. Tzetzes* in 5. Chiliad. hiſt. 5. de *Atlante*: Ἄτλας ἐν χρόνοις ἦν Ὀσίριδος τοῦ Διονύσου, Νῶε, ὅτ' ἦν Ἑρμῆς τρισμέγιστος ὃς εὑρετὴς γραμμάτων; qui *Hermetis Triſmegiſti* σύγχρονον *Atlanta* vocat. Sed & Poetarum antiquiſſimus *Heſiodus* Theogoniâ verſ. 510. cum ſeqq. notatu dignum locum teſtimoniumque offert;

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν
Ἡ δὲ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.

* * *

Ἄτλας δ' οὐρανὸν, εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων &c.

Puellam Japetus pulchram Oceanidem duxit Clymenen, & eundem lectum conſcendit. Ipſa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium. *. *. *. *Atlas verò cœlum ſuſtinet latum durâ ex neceſſitate, finibus in terræ, è regione Heſperidum argutarum ſtans.* Idemque alibi, v. 746.

 Τῶν

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇτε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν. &c.

Ubi filius *Japeti* cœlum latum ſuſtinere dicitur, & ſtare capite (in pectus inclinato) indefeſſis manibus. *Japetionides* hic *Atlas Dionyſio Petavio* part. I. Rat. tempor. c. 4. lib. I. *Cecrope in Attica regnante, cum fratre Prometheo videtur nobilis Aſtrologus vixiſſe ſub diſceſſum ex Ægypto Hebræorum.* Conſentit in Chronologiæ & genealogiæ tabulis *Rudbeckius.* Silentio non præteriri debent illa etiam *Ovidii* Metamorph. l. 4. fab. 17.

Hic hominum cunctis ingenti corpore præſtans
Japetionides Atlas, fuit. *Ultima tellus*
Rege ſub hoc, & pontus erat, qui Solis anhelis
Æquora ſubdit equis, & feſſos excipit axes.
* * * *
Quantus erat, *mons factus Atlas.* nam barba comæq;
In ſylvas abeunt; juga ſunt humeriq; manusq;
Quod caput ante fuit, ſummo eſt in monte cacumen;
Oſſa lapis fiunt. -- -- --

Quibus ex duobus, licet fabulâ interpolatis, locis colligit inſignia exultans teſtimonia Profeſſor Regius ibidem. Ad ipſius mentem plura dabimus nos infrà. Nunc monendum ex *Lycophronis Caſſandra* (peregregio poëmate memorabiliumque rerum ex ἀδήλῳ mythicoque ævo pleno) quàm excellens urinator atque nauta fuerit *Atlantis* quoque filius:

--- --- ὅς ποτ' ἐν ῥάπτῳ σκύτει
Ὁποῖα πόρκος Ἰστριεὺς τετρασκελὴς
Ἀσκῷ μονήρης ἀμφελυτρώσας δέμας
Ῥυθειμνιάτης κέπφος ὣς ἐνήξατο.

Auda-

Audacter nempe urinando (Atlantides) olim cum cute ſutâ revinctus corpus ūtre ſcorteo, & ſolus; ut aper quadrupes Hercynius (ſic interpres, malim ipſe *Hiſtrius*,) *Rhithymniates navit, ut larus* (aquatica hæc avis,) *fretum.* Ab *Heſperiis* in terra Libyæ *Atlantem* ſacrum habitum fuiſſe, *Maximus* teſtatur *Tyrius*, ſermon. 38. c. 225. p. 373. Ad quem locum multa ἀξιομνημόνευτα *Rudbeckius* notavit in *Ogygiis* §. 3. f. 341. aſſeruitque in *Sveonia*, & non in *Africa* quærendum ampliùs *Atlanta* montem. Siquidem *Apollodorus* lib. 2. Bibl. p. 130. disertè referat, *nullatenus in Libya, ſed in Atlant. Hyperboreorum mala aurea Heſperidum ab Hercule relata.* Confeatur idem in Atlanticis, ſeu c. 7. §. 5. Nos, miſſo charactere primo, ab *Atlante* nominali, ad ſecundum tendimus. Vocatur nempe Νῆσος, *inſula*; à mari ergo undiquaque cincta. *Plato* certè nullum illi aliud, quàm inſulare nomen, ubicunque memorat in *Critia* & *Timæo*, tribuit. Nec ab hoc ſenſu dimovet nos ratio *Peloponneſi*; quæ πέλοπος νῆσος, cùm tamen ſit peninſula, vocatur. Etſi enim demus faciles Cl. *Rudbeckio*, provocanti ad Geographorum, *Hornii* potiſſimùm, auctoritatem, inſulam vulgariter & minùs accuratè jam de *Cherſoneſo*, jam *Peloponneſo* etiam efferri; manet nihilominùs hæc quæſtio, *an in præſenti loco*, (ubi ſemper νῆσος à *Platone* dicitur *Atlantis*,) *idem nominis obtineat abuſus? Ariſtoteles* in mirabilibus non minùs νῆσον pluries appellat, plurium dierum navigationibus à continente ſeparatam. *Diodorus* pariter, complurium dierum navigatione *jacet inſula in vaſto pelago Oceani* &c. Rem omnem *Maximus Tyrius* componit; qui, dum de Atlantis montis ſitu & natura agit: *Libyes Heſperios incoluiſſe*, ait, *terram, in longum diffuſam, mari cinctam undiq;.* Quid opus igitur, diſcedere à manifeſtâ literâ *Platonis*? Idque ideò notandum, quia inſulæ character hic *Sveoniæ* haud applicari poteſt. *Tertium Atlantidis* ἰδίωμα vocamus *magnitudinem*, quâ *Aſiam Libyamq;* ſimul ſumtam ſuperabat. Ἡ δὲ νῆσος ἅμα Λιβύης ἦν καὶ Ἀσίας μείζων. *Simul*, inquit, Libyâ & Aſiâ majorem eſſe. Quæritur, quid hîc per *Libyam*, & quid per *Aſiam* indigitârit Ariſtotelis præceptor?

 Quod

Quòd Plato inſulam Atlanticam Aſiâ & Libyâ majorem fuiſſe dicat (verba inclyti *Rudbeckii* referimus ex cap. 7. §. 2. fol. 146.) *id equidem Viris doctis aliquid de Americâ ſuſpicandum præbuit. Ut autem inveniri queat hujus argumentationis robur, ſciendum erit inprimis, Aſiæ vocabulo apud Scriptores veteres intelligi Aſiam minorem; ſeu, ut appellari ſolet, propriam à meridie mari mediterraneo, ad ſeptentrionem verò Ponto Euxino comprehenſam, 8. aut 9. gradus latam, & in longitudinem à merid. ano 55. usq; ad 60. meridian. protenſam.* Provocat hîc ad *Ortelij* auctoritatem, & mox addit: *Libyam propriè ita dictam 9. gradibus non eſſe majorem; cùm intra 22. & 31. gradum latitudinis Geogr. in longitudinem verò intra 50. & 60 meridianum contineatur. Ptolomæus ergò Africam in certas partes dividens, inter eas Libyam propriè ita dictam, & aliam Libyam majorem enumerat. Cui Ortelius plura veterum teſtimonia aliunde conquiſita addit. Sanè ex his planum evadit, quorſum hâc Atlanticæ cum terris alijs comparatione Plato reſpexerit? nam Aſiam minorem & Libyam propriè ita dictam intellexit.* Illud eqvidem largimur, apud veteres Scriptores ſæpè Aſiam indefinitè poni pro *minore Aſia*, & *Libyam pro Libya* ſic ſtrictè dictâ: hîc an idem fiat à *Platone*, quæritur? Initio Platonianus attendendus ſcopus eſt, dum quantitatem maximam *Atlantidis* delineare voluit his verbis, & potentiam illius Regum, *Copiis olim innumeris ex mari Atlantico profectæ, propè jam cunctam Europam Aſiamq; obſederunt. -- In hâc Atlantide* (ut porrò in *Timæo* memorat Philoſophus,) *inſula maxima & admirabilis potentia extitit Regum, qui toti inſulæ illi, multisq; aliis, & maximæ terræ continentis parti, præterea & his, quæ penes nos ſunt, dominaban-*

bantur. *Siquidem interiori quoque Libyæ usq; ad Ægyptum imperaverunt, Europæ verò usq; ad Tyrrhenum mare.* Πρὸς, δ' τούτοις, ἔτι τῶν ἐντὸς τῆδε Λιβύης μὲν ἦρχον, ἄχει πρὸς Αἴγυπτον, τῆς δ' Εὐρώπης μέχει Τυῤῥηνίας. Agit hîc de tribus mundi partibus contradiſtinctis ſibi, *Plato* manifeſtè; non igitur ſolùm de *Aſia* minore, ſeu *Natolia*; nec de *Libya*, in ſtrictiore ſenſu. *Libyam* nimirum in communi appellarunt Græci veteres, quam *Africæ* totius nomine nos ſalutamus. Audiatur *Strabo* lib. 17. de Afr. pag. 8'4. Περὶ δ' τῆς Λιβύης ἐφεξῆς λέγομεν, ὅπερ σὺμπάσης τῆς γεωγραφίας λείπεται μέρος. *De Libya deinde loquimur, quæ nunc totius terrarum deſcriptionis pars ſupereſt.* Et clara ſatis iſta *Plinii* in procem ad lib. 5. H. N. *Africam Græci Libyam appellavere, quà mare ante eam Libycum incipiens Ægyptio finitur.* Admodùm ſolicitus pro genio iſtius ſeculi *Herodotus* in Muſa 4. de internoſcendis Orbis partibus: *Admiror,* inquit, *eos, qui diſtinxerunt Libyam, Aſiam, Europam, inter quas non parùm differentiæ eſt. -- Libya ſeipſam monſtrat, circumfluam mari eſſe. -- Aſiam compertum eſt, parem Libyæ eſſe. -- Neque poſſum colligere conjecturâ, unde, cùm una ſit terra, trifaria ſint ei nomina indita è mulierum cognominibus.* Sed poſito, *Platonem* hîc de Aſia minori Libyaq; ſpeciatim dictâ loqui; nihil tamen penitùs lucrabitur, pro *Suecia* quicunque certat. Primùm etenim conjunctim Aſia cum Libya ſpectatur a *Platone*: ἡ δ' νῆσος ἅμα Λιβύης καὶ Ἀσίας μείζων. Deinde minor Aſia 8. aut 9. gradus, Libyaq; preſsè dicta 9. gradus comprehendit. *Suecia* interim extenditur ad 10. modò gradus. Adde, quòd *Atlantica* utraque illâ ſimul ſumtâ, major prædicetur

Hacte-

Hactenùs de charactere tertio. Poſt quantitatem *qualitas Atlantidis* conſideranda. Maximâ laudavit à fertilitate omniumque rerum affluentiâ hanc *Plato* inſulam prolixiùs. *Permulta quoque inſula ipſa* (Critiæ elogio) *ad omnem vitæ uſum pertinentia producebat. Primùm quidem omnia, quæcunque ex terræ viſceribus eruuntur, & quæ ſolida permanent, & quæ funduntur, quodq; nunc nominatur ſolùm, tunc certè plurimum effodiebatur Orichalcum, multis ex inſulæ locis inſigne metallum, tunc apud eos, excepto auro, pretioſiſſimum. Et quæcunque ſylva producit architectis, ferebat abunde. Paſcua quin etiam animantibus tàm feris, quàm domeſticis ſuggerebat. -- Tùm quæcunque tellus nunc odorifera nutrit, radices, gramina, ligna, liquentes ſuccos, flores ac fructûs. Deinde* πόματα, (*Marſilius Ficinus* liberaliter pro *ſuavi vitis* reddidit *humore*) καὶ βρώματα καὶ ἀλείμματα φέρων. Generoſi potûs genera, quæ cum unguentis terra hæc protulerit, intelligo. Mox addit: *Accedebant & deliciarum gratiâ fructus variarum arborum copioſiſſimi. Aderant ſatietatis etiam ſolatia, bellaria, grata laborantibus. Hæc omnia inſula, quæ quondam ſub ſole erat, ſacra, ſpecioſa, miranda, uberrima producebat.* Alibiq;: *geminos è terra fructûs ac fruges quotannis colligebant incolæ;* (δὶς δὴ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρποῦντο, χειμῶνος μὲν καὶ θέρους,) *hyeme madebat tellus pluviis, æſtate rivis ex aquæductibus irrigabatur.* Fiat applicatio ad *Sueviam*, per ſingula, & univerſim concludatur. Animalium deinde, *Aſiæ* ac *Africæ* familiarium, reſpectus habeatur. Ελεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλεῖστον; *Elephantorum ingens ibi copia, vaſtum voraciſſimumq; genus animalium.* Nec quis hìc *boves Lucas*, aut rangiferos, pro Barris fingat. Character *quintus* inſulæ Platonicæ à *ſitu* peti poteſt. Ultra Herculis columnas in Atlantico

tico Oceano (*mare del Nort* dicto hodiè) ad Auſtrum patuit, & inde tranſitus in alias vicinas inſulas. Diſertè noſter: τόπος ὅλης τῆς νήσȣ πρὸς νότον ἐτέτραπτο. *Virgilius* quid ſibi velit, explorandus eſt. Sic VI. cecinit Æneidos, v. 795.

Jacet extra ſidera tellus
Extra anni ſolisq; vias, ubi cœlifer Atlas
Axem humero torquet ſtellis fulgentibus aptum.

Itane *Atlantis* extrà Solis vias? Abſonum; nam inter Tropicos & citra Æquatorem, torridam ad Zonam, quæri debet. Populi enim *Libyæ* vicini & *Ægypto*, ſiti juxta κεκαυμένην. Vel igitur Poëta per licentiam, *Auguſti* in honorem luſit, & extremos Orbis limites ſignavit; vel intendit indicem ad Borealiora loca, & *Atlantem* quendam *Hyperboreum* indigitavit. *C. Julius* videlicet *Britanniam* detexit primus, poſtmodùm Romana claſſis inſulas invenit *Orcadas* & domuit. Diſpecta eſt & *Thyle*, quam nix abdiderat & hyems. *Tacit.* c. 10. *Agric. Illuc usq; tendere Naturam*, ſcripſit alibi Romanus Eqves. Credo igitur *Virgilium* huc reſpexiſſe; quia extra Solis vias & Zodiacum ut ſita *Thule* cognitaque hactenùs Romanis fuerat; ſic, ad polum Arcticum nec non Antarcticum incumbere *Atlanti* cœlum, ipſis videbatur. ὑπερβολικὸν arguit & prædicatum, *extrà ſidera tellus*. Jam è diverticulo in viam.

Sextus & politicus character *ab imperio*, regentiumque & obtemperantium *reſpectu* addi debet. *Imperium communioq; inter illos viguit, Neptuni ex mandato. Atlantis genus univerſum (γένος τίμιον) in generatione maximâ conſervabatur: Rex antiquiori primogenitoq; ſemper relinquebat Regnum; quod imperium per multa ſecula durabat. Divitiarum illis copia immenſa; incolarum animis magnificæ ac veræ cogitationes inerant. Spernebant omnia præter virtutem; præſentia faciebant parvi, nec efferebantur, ſed tanquàm*

onus aliquod exiſtimabant auri atq; reliquorum abundantiam. Hæc & ſimilia vel ad ſtuporem usque *Critias*, quæ brevitatis cauſâ prætermittimus. Et quamvis fidem ſuperare videantur, hoc nihilominus epiphonemate ab illo obſignantur: τότε μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον εἶναι.

Septimus character à *ſubmerſionis & diluvii* ingentis alicujus *tempore* hauriri poteſt. Ante exitialem illam terræ illuvionem (ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν, quam anteà κατακλυσμὸν περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας appellabat,) Athenienſium civitatem belli paciſq; operibus & Legibus, tanquàm præſtantiſſimam excelluiſſe, dixerat *Saiticus* ſacerdos in Ægypto. *Poſthæc* (ὑστέρῳ δ' χρόνῳ) *ingenti terræmotu jugiq; diei unius & noctis illuvione factum eſt, ut terra dehiſcens veſtros illos unà omnes bellicoſos homines abſorberet, & Atlant. pelagus hoc propter abſorptæ inſulæ limum relictum fuit.* Quæſtio hîc curioſa oritur, an, quia ſub diluvio *Deucalionis* hæc ſubmerſio apparet contigiſſe, quid de illa, & illius tempore habendum ſit? Recenſet *Nonnius* ad lib. *Dionyſ.* 3. tres κατακλυσμοὺς, in quo non convenit cum *Xenophonte*, qui V. libro de æquivocis enumerat; primum trimeſtrem, ſub *Ogyge* priſco; 2. menſtruum *Niliacum* ſub *Hercule* & *Prometheo*. 3. bimeſtrem in *Achaja*, ſub *Ogyge* Attico; 4. *Theſſalicum* trimeſtrem, ſub *Deucalione*; 5. pariter trimeſtrem ſub *Protheo* Ægyptio, qui *Paridi* eripuiſſe fertur *Helenam*. *Iſidorus Hiſpal.* tria memorat diluvia, 13. originum 22. capite. Particularia cenſenda hæc diluvia; univerſale quippe unicum *Noachi* tempore. *Deucalionis* quidem tale ſtatuunt *Lactantium* ſecuti 2. de Orig. erroris 10. nonnulli. Dudum etiam ſic *Naſo* cecinit 1. Metamorph. fab. 7.

Jamq; mare & tellus nullum diſcrimen habebant,
Omnia Pontus erant, deêrant quoq; littora Ponto.

Occu-

Occupat hic collem; cymbâ ſedet alter aduncâ,
Et ducit remos illic, ubi nuper arârat.
Ille ſuper ſegetes, aut merſæ culmina villæ
Navigat; hic ſummâ piſcem deprêndit in ulmo.

* * * * * * * * *

Deucalion lacrymis ita Pyrrham affatur obortis.
O ſoror! ô conjux, ô fœmina ſola ſuperſtes!
Nos duo turba ſumus: poſſedit cætera Pontus.

Certum eſt, ex univerſa Græcorum pariter & Latinorum natione, vix occurrere, qui majus aliud diluvium, quàm ſub *Deucalione* referat, ne *Plato* quidem; qui errorem errat ſimilem. Profani ſcilicet Scriptores, quæ apud *Chaldæos*, vel *Ægyptios* legerunt, negligentes rationem temporum recentioribus antiquiora miſcuerunt. Ex *Pompejo Trojo* igitur *Juſtinus* ad *Amphytruonis tempora* (*Moſaica* fuerunt hæc) majorem partem Græciæ abſorptam à diluvio fuiſſe refert. In *Dea Syria Lucianus* ſub *Xyſurrhi* nomine (Aſſyriis ſic dictus *Noah* creditur) illuviem deſcribit. *Arnobius* lib. 5. Varronianâ comprobat auctoritate, ante conſulatum *Hirti* atque *Panſæ*, annorum millia nondum duo lapſa, i. e. ante Romam conditam DCC LXXVI. Deucalionis inundationem contigiſſe. Certiora memorat *Cyrillus* lib. contra *Julian.* 1. *Alexandrum Polyhiſtora* & *Abydemum* quendam teſtes laudans ex Gentilium hiſtoricis, hoc de diluvio. *Petavius* id rejicit in Ann. Per. Jul. 3185. part. 1. Rat. temp. l. 1. c. 7. Poſſemus hîc, ſi id ex inſtituto ageremus, ex *Pindaro*, *Apollodoro*, *Diodoro Siculo*, *Pauſania* & aliis afferre ſingularia non pauca de particulari cataclyſmo hoc *Deucalionis*, quàm non rectè intellexerint eundem multi. Sed ſententiarum imminet examen nunc; dum quæritur:

An Plato per ATLANTIDEM AMERICAM *indigitârit?*

Plurimorum hæc opinio huc usque fuit. Vir eruditisſimus, *Georgius Hornius* præ cæteris non levem; ut erueret *Americanas* res, impendit operam; qvi 2. de orig. gentium *Americ.* lib. cap. 4. *Divinus*, inquit, *Plato in Critia & Timæo ea tradit, quæ Americanas origines evidenter aperiunt.* Sequenti pag. 86. *Quæ Saites tradit ſacerdos, non alii, quàm Americæ conveniunt. Illa poſt Inſulas terra continens, quæ niſi America? Prætereà magnitudo Atlantidis Americæ par, quippe major Africâ ſimul & Aſiâ. -- Adeò, ut ſanè, quæ de Atlantide Plato dixit, ſi Americæ minùs, certè tàm ſitu, quàm magnitudine conveniant.* &c. Superiori ſeculo *Zvvingerus* in Theatr. vit. hum. l. 1. pariter interpretatus eſt *Platonem.* Celeberrimus *Matthias Berneggerus* qq. ad *Tacit Agric.* 188. exiſtimavit, itidem *Platonis Critiam* nec non *Timæum* poſſe ad *Americam* accommodari rectè. *Rupertum* ſuprà jam laudavimus præconem, hujus dogmatis; quantumvis ferè trepidus appareat ad *Maxim. Valer.* Diſſ. 2. l. 4. c. 1. pag. 300. his verbis: *Quid ſi iis etiam adſiſterem, qui Indiam Occidentalem à Platone in Timæo, ſub nomine Atlantidis, totâ Aſiâ & Africâ majoris, quæ olim diluvio ſubverſa ſit, deſcriptam opinantur.* Diſſertationem de *America* priſcis cognita, in Academia *Sorana* curioſam publicavit *Petrus Laurenbergius*; Clariſſimus Profeſſor olim; qui ſect. 97. hæc inter alia: *Quæris, quas Plato intelligat poſt Atlanticam inſulas? Mihi ſic videtur, eſſe amplisſimas Mexicano ſinui præjacentes, Cubam, Hispaniolum, Jamaicam, & alias. Ex iſtis inſulis tranſiri ait in continentem alteram. Quæ hæc continens? aut fallor ego, aut America erit; cùm non alia præter Americam nota ſit uspiam continens hâc orbis parte.*

Pro autoritate huic dogmati,quod ipſe approbat ſimiliter, conciliandâ *Janus Bircherodius* in diſſert. ſuæ cap. 3. Regii in Galliis Geographi, *Sanſonii Abavillæ*; tabulas commendat; quòd *Atlanticam Platonis* ex Platonicâ ſententiâ Americanam mundi plagam nominârit nuper.

RATIONES ſi requirat aliquis, has ferè proferunt, ſed nimis generales, & non validè ſtringentes, (1) Docent *veteres notitiam omninò quandam novi orbis habuiſſe.* Hoc ſenſu præter alios, à nobis hactenùs citatos; *Theopompum* quoque ajunt, de continenti ἔξω τȣ̃ κόσμȣ τȣ́τȣ introducere *Silenum*, qui has mundi partes, *Aſiam,Europam,Libyam* nil eſſe aliud, quàm inſulas Oceano circumdatas; ſed continentem unicam, hanc verò ἔξω τȣ̃ κόσμȣ τȣ́τȣ; magnitudine rerumque omnium diverſitate miram, inque eâ *Meropes* fuiſſe: ut colligitur poſt *Ælianum* quoque è *Strab.* l. 7. Deinde *Senecam*, Poëtam Tragic. hûc intendiſſe in *Medea* digitum, dum cecinit v. 374. ſeq.

- - Venient annis
Secula ſeris, quibus Oceanus
Vincula rerum laxet, & ingens
Pateat tellus, Thyphusq; novos
Deteget orbes, nec ſit terris
Ultima Thule. - -

Loca pluria non cumulamus. Conſequentiam deſideramus potiùs probandam. Μέγα enim λίαν αἴτημα: veteribus notitia alius, præter *Aſiam, Europam, Libyamq;*, Orbis alicujus concedenda; E. hi Scriptores protinus Americam intellexerunt. E. *per Atlantidem America, nec alia pars Orbis denotatur.* Præterquàm enim, quòd totius Orbis plures hodiè enumerentur partes; ne *Europam* quidem *Aſiaq;* verſus *Ind. Oriental.* inſulas perſpectas ſatis habuere veteres. Rotunditatem terræ ponderantes interim, non difficulter conjecerunt, plures ſupereſſe adhuc partes habitabiles. Dixerunt igitur, quod quivis ſciens alius Geographiæ, nec ignarus iſtiusmodi viciſſitudinum in orbe, prædixiſſet. Ex præſentibus futura prudentiſſimè augurabantur.

(2) *Carthaginienſes, Tyrios & ſimiles, dominio maritimo ac nauticâ experientiâ clariſſimos, non ignoraſſe Inſulas Oceani Atlantici.* Sic nota eſt ex *Plin.* H.N. 2,67. *Hannonis* navigatio, à *Gadibus* ſolventis, ad *Arabiæq;* fines univerſam *Africam* præterlegendo, evagantis. Reſp. Nec dum ſequi, E. *in Americam* ſimul delati ſunt. Nec ab antiqvis illis ſeculis ad tempora *Hannonis* V.C. In *Auſtrum* & ex parte *Orientem*, non in *Occidentem* inſtituta navigatio *Carthaginenſium*: quod fuſiùs oſtendit in Deſcriptionis Ptolemaicæ augmento, à ſecretis in *Brabantiæ* Senatu *Wytfliet*. Quid? quòd pauciſſimas in recentiori *Aſia Orientales* Inſulas perſpexerint; ſilentibus hiſtoricorum monumentis. Quanta quæſo eſt à *Gadibus* ad littora *Americæ* diſtantia, in vaſto & immani pelago, defectu acûs nauticæ inprimis! Multæ aliæ, viciniores multò Inſulæ *Oceani Atlantici, Heſperides, Acores, Fortunatæ* atque ſimiles ad *Caput viride* protenſæ.

(3) *Aſiæ Libyæq; ſimul ſumtam quantitatem ſuperari una ab America Atlantide; nec convenire illis aliam in Orbe.* Reſp. Calculi & magnitudinis errorem à *Platone* maximum commiſſum, docet ratio, & collatio locorum plurium. Quis obtinuerit, 5000. ſtadia tantummodò ſecundum longitudinem *Americam* patere? Qvi *Aſiæ* ne quidem ambitum noverunt, quomodò de quantitate ejus judicare potuerunt? Exiſtimabimus *Ægyptios Pœnosve* longitudinem & latitudinem *Americæ*, ne quidem hactenùs tàm perluſtratæ, ſedulò dimenſos olim? Affirmabimusne bella cum *Athenienſibus Americanos* homines (ut fecerant *Atlantii*) gesſiſſe? Supereſt *America*; ſed merſa dicitur diluvio *Atlantis*.

Sitne per ATLANTIDEM SVEONIA *intelligenda?* Reſp.

Specioſè admodùm tueri hanc ſententiam conatus eſt Clariſſ.

Rudbe-

Rudbeckius. Communia prætermittamus argumenta hæc: *Ad Occidentem atque ad Septentrionem loca tenuiſſe, partem orbis maximam Atlantides: continuis à mari montibus exporrigi in facilem planitiem: Templum in Metropoli, Upſalia, magnificum, viciniam amœnam, circumductas paſſim foſſas, terræ aggeres ocurrere, fluenta dimanantia è montibus; lignorum copiam, delubra deûm: primogeniti ſucceſſionem, diviſionem inſulæ in X. plagas* & ſimilia, remota nimis judicamus, & recentiora longè, quàm quæ, ſeculo *Platonis* jam, oblivioni tradita fuerunt: qualia πολυμαθέστατος Vir urget Cap. VII. Atlant. §. 4. & inpr. 5. Ab *Atlantis* nomine invalida argumentatio. Sic *Atl Mexicanis* aqua dicitur; quantumvis imbecilla *Hornii* hæc pro *Atlantide Americana* ratio. *Columnæ Herculis* haberent ſub receſſu aliquid, Septentrionem verſus magis, quàm ad *Gades* à Natura ſtabilitæ, ſi à noſtra mente mens *Platonis* dependeret. De divitiarum ubertate *Sueciæ* familiari certiora novimus, & *Gryphis Hyperboreis* modeſtiæ integumento nunc committimus; quemadmodùm & fabuloſa *Eddæ*, ac *Snorroni*. Singularia videntur illa, quæ politicos involvunt characteres *Sveciæ* accommodatos ex *Platone*; ſi modò probari poſſet, eadem *Evandri* matris tempore, aut *Agamemnonis*, fuiſſe uſu ibi, ubi hodiè. Adagii memoriâ, *dulcis amor patriæ; quid non fingamus amantes?* Commendabile *Rudbeckianum* ſtudium pro patria ornanda: etſi *centum illæ rationes*, (cap. 7. §. 7. f. 287.) *quæ apud Platonem ſub Atlanticæ nomine pro Sveonia* (Φαινομένως,) *militant*, amantibus ſolidiora minùs ſatisfaciant. Innumeras exſolveremus illi gratias, vel propter publicum, ſi argumentis probabilioribus opinionem hanc corroboraſſet: *De Atlantica ſ. Sueonia plura nobis cognoſcenda reliquit unus Plato, quàm reliqui omnes; adeò, ut ad ea, quæ in Platone habentur confirmanda non unus, vel alter Scriptorum noſtrorum ſufficiat, ſed neceſſarij eſſe videantur penè omnes Norvegicarum, Danicarum, Islandicarum, Germanicarum, Britannicarum, Latinarum & Græcarum rerum Scriptores; quorum ſinguli ſeorſim aliquid habent, nemo omnia, aut ſaltem tàm multa, & quidem veritati*

327666
Leamington
Nov 1960

ritati conſona, ut Platoni ullâ ratione æquari poſſit. Grato interim id acceptamus animo, quòd unum aliis, tantùm non omnibus, *Platonem* præfert in materie præſenti Nobiliſſimus Virorum. Ad *Platonem* igitur, quem κατὰ πόδα veſtigare nobis placuit, hîc provocamus, regulâ hâc uſi: *Cuicunq; Orbis parti characteres, pro Atlantide, adducti à Platone rectè intellecto, non conveniunt, illa ex Platonis ſenſu minimè habenda eſt pro Inſula Atlantide.* Jam ſubſumatur de *America Sveoniaq;* & probationes in ſuperiùs allatis applicentur.

Denique abs me ſi quis requirat ſtatum famoſiſſimæ *Atlantidis*; faciliùs eidem, ubi non extiterit, quàm ubi fuerit? ſim reſponſurus. Detur venia opinioni, ſi oſtendero nō tantùm ex P*latone*, ſed ex antiquisſimo *Homero* & *Sertorio Plutarchi*, nuſpiam præſentiùs *Atlantidem* inqviri, quàm (1) in *Africæ* adverſus Auſtrum atque Occidentem tractibus maritimis vicinis, intrà Cancri Tropicum & Æquatorem, hinc à *Libyæ* confiniis, extenſis per Oceanum *Atlanticum*, & mare *del Nort*, ad *Heſperides* & *Fortunatas* Inſulas ad *Acores* ac Flandricas, & ipſum *Caput* viride (vocatum *Cabo verde*) atq; concipi debere. Hâc in plaga mons celſisſimus, *columna cæli* incolis, nubesq; ſupergreſſus *Atlas* pelago vicino nomen peperit. Ex inſulis vicinis his in alias eſt tranſitus; hîc *Beatorum* olim inſulæ fertilitasq; ſumma. Magna ibi auri copia & metallorum plurium, ad littora *Guineæ* usq;. Greges etiam Elephantorū *Æthiopiæ* non procul diſſitæ familiares. Bis annis ſingulis oryza creſcit; hyems ibi tepida madeusq; ſine gelu, ſine glacie. Hîc verſus Orientem maximè ac Occidentem pariter *Æthiopes*; quos nullibi invenias, ſi ſpectes ad occaſum, certiùs. Nec alioqui facilè intelligas *Homericum* hunc locum memorabilem, erroribus *Ulysſis* proprium ex Odyſſ. A. 22.

ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔχατοι ἀνδρῶν
Οἱ μὲν δυσομένȣ ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hîc hominum longisſimè remotos & extremos nominat *Æthiopes*, bifariam diviſos in Occidentalis Solis ac Orientalis. Aſt quò nos æſtus indagandæ Inſulæ abripuit? quam *dudum aquis obrutam fuiſſe* affirmavit PLATO.

T. Θ. Δ.

(43½)
J685
K58g
c/c